

Ahojte mí fandové,

tak vás po nějaké době zase zdravím a jsem zde s dalšími zajímavostmi a událostmi z mého soužití s vámi. Minule jsem vám představil svá vozítka; to bezmotorové, na mámin a tátův pohon, co si na něm můžu povídat se svými gumovými kamarády, má jednu véééelkou výhodu! Dá se totiž složit tak, že je z něj jedna vysoká židlička. A na té já si sedím jako tenisový rozhodčí na empajru, jak říká táta. A když si takhle sedím, znamená to (většinou), že dostanu něco dobrého do břicha. A to já moc rád! A taky na téhle židličce třeba pomáhám tátovi s mytím nádobí – on myje a utírá a já mu fandím. Takže je to moc dobrá židlička. Jejím nezanedbatelným plusem je také to, že z ní leckams dosáhnu. Naši však pro to nemají větší pochopení a snaží se židličku umisťovat tak, abych na nic nedosáhl. Pokud mě v tu chvíli zrovna krmí, tak jim tuhle zlomyslnost toleruju. Jak mi to na židličce sluší, můžete vidět na obrázku vpravo.

Ještě vám ukážu, jak s těmi mými gumovými kamarády spolu řádíme v prostředí, které je jim mnohem bližší (a konec konců mně se ve vodě líbí taky, když si ji zrovna nešplouchnu do ksichtíku).

Minule jsem se vám chlubil, jak se mi daří vytahovat se za ruce směrem vzhůru, výsledkem čehož bylo – když jsem k tomu ještě zapojil dolní část těla –, že se postavím na nohy; a to je vám úplně jiný pohled na ten váš svět! To se nedá srovnat s tím otravným ležením na zádech. Tu polohu fakt nesnáším! V další kolekci obrázků si můžete prohlédnout, jak jsem tomu stavění se doslova propadl. Stavím se o cokoli a kohokoli, kdykoli a kdekoli. Tady konkrétně se mým objektem stavění stala máma. Ostatně ten její červený stoleček, co na něm má ten noutbúk a myš a kabely propojené disky, ten mě naprosto fascinuje. Mámu můj zájem už ale tolik ne... A když mě máma pro záchranu svého

počítače vezme do náručí, tak se mi tím otevře další obzor – vedle ní na stolku se šuplíky je totiž toolík zajímavých věcí... A když nechce spolupracovat máma, využiju aspoň stůl v obýváku.

Tak a teď se vám budu zase trošku chlubit, jo? 31. ledna se mi vyklubal první zoubek! Takhle to aspoň říkala máma, která ho vyhlížela už pár dní předem, ale onen den se prý prořízl. Já tak úplně nevím, co je na tom až tak převratného. Je pravda, že když se teď zakousnu do mámy nebo táty, tak ječí více než předtím. Ale jináč? K čemu ty vaše zuby jsou? Myslel jsem, že už zůstane u tohoto jednoho zubu,

ale ono to vypadá, že porostou další. Nedávno se mi totiž vedle toho prvního vlevo dole vyklubal vpravo dole ještě jeden. Furt ale nevím, co s tím. Jídlo stejně i nadále dostávám ve skupenství jogurtu, byť se jedná o maso a přílohu. Mám ale takové neblahé tušení, že ty dva zuby dole nebudou poslední a že mě čekají další. Nu což, tak se snad konečně ukáže, k čemu jsou dobré.

Taky už jsem vypiloval ten pohyb vpřed! Už se normálně postavím na všechny čtyři a fičím si to, kam se mi zlíbí. A to je teda fofr! Poprvé se mi to povedlo 5. února. Ne že bych plazení už zcela opustil, ale na těch kolínkách je to vážně rychlejší, a tak se můžu za kratší dobu dostat k nějakému objektu, o který se dá dobře stavět. A že jich v bytech máte!

S tím pohybováním by to tedy už docela šlo. Ale pořád tápu v té vaší hatmatilce. Snažím se skládat slabiky tak, abyste mi rozuměli, ale nějak se to nedaří. Já k vám mluvím o voze a vy mi odpovídáte o koze. Např. když si tak sedím ve své židličce a máma s tátou něco baští. Tak mi přijde docela normální, že se slušně ozvu s tím, aby mi dali ochutnat. A tak řeknu: „Ne ne ne!“ Dávám tomu značný důraz v hlase, který tu a tam podepřu ještě kroucením hlavy ze strany na stranu. A naši? Sice už za tu dobu pochopili, že bych taky rád ochutnal, ale jejich ústa mají koutky dost daleko od sebe, vidím jim zuby i tam, kde já je ještě zdaleka nemám, a slyším na svou adresu komentáře jako „Ty jsi negativista“ apod. Tak asi něco dělám špatně... Když se ale doma snažím přeladit rádio nebo přenastavit DVD, tak na mě máma i táta důrazně kývají ukazováčkem a říkají „Ne ne ne.“. Tak v čem je problém?

Onehdá jsem byl s našima nakupovat. Podle té obrovské spousty zářivek na stropě bych odhadoval, že už jsem tady určitě byl. Tentokrát jsem ale nemusel koukat jen na strop, protože mi naši svěřili řízení nákupního košíku. Seděl jsem sice pozadu, ale spolupracoval jsem s tátou: on měl na starosti pohyb vpřed, já kontroloval boky. Korbu košíku jsme měli dlouho prázdnou, protože máma měla svůj a ty věci z poliček házela do něj, ale nakonec jsme taky dostali nějaký náklad a já doslova cítil tu zodpovědnost dopravit jej v pořádku do cíle. A taky že se nám to povedlo! Ke konci mě to vaše nakupování už ale docela nudilo. Přišlo mi to nezáživné, nebýt toho řízení.

V neděli 24. února jsem oslavil svůj první svátek. Tak tomu prý říkáte. Je to prý den, kdy všichni, co se jmenují stejně jako já Matýsek, oslavují. No já ale žádného jiného Matýska neznám, tak nevím, proč bych s ním měl slavit... Ale abych nebyl ten negativista – je to docela zajímavý zvyk. A prý se opakuje každý rok jako ty Vánoce. To není špatné. Objevily se totiž kolem mě nějaké nové hračky (třeba celá kachní rodinka – taky gumová, takže jednak se dobře žužlá, jednak se nebrání koupeli), budu se moci oblékat do nových věcí a hlavně – dostal jsem dort. Ale řeknu vám! Já ho prospal!!! Zrovna když si ho naši dávali s tetou a strejdou v Úpici, tak mně se chtělo strááášně spinkat. Ale co – něco mi říká, že bych tu věc jménem dort stejně nedostal, byť bych volal „NE NE NE“ o sto šest. Tak třeba příště.

Než se s vámi rozloučím, tak vám ještě ukážu obrázek, na kterém si můžete prohlédnout, jak vypadám, když čekám – připraven – na přemístění do auta. Souvisí to s tou vaší hloupou zimou... To snad už nikdy neskončí! Když si vzpomenu, sice matně, ale přece, jak jsem lehával v kočárku úplně nahý, jenom s plínou, a přesto se potil jako hrom, tak už si skoro neumím představit, jaké to bylo. Teď mě čekají vždy aspoň dvě až čtyři vrstvy oblečení (záleží na tom, zda vyrážím ve „vajíčku“ do auta, anebo v kočárku na procházku). A dokážete si vůbec představit, jaká je to otrava napasovat se třeba do svetru, který nemá žádné – zdůrazňuji ŽÁDNÉ – rozepínání?!? A kdyby bývalo bylo zůstalo jenom u svetru... To taky dostávám takové divné pytlíčky na ruce, prý rukavice. Výsledkem ovšem je, že si nemůžu na nic sáhnout prsty, protože je v tu chvíli prostě nemám! Jako bych měl místo rukou pahýly. Fakt nic moc. A čepice taky

nijak zvlášť nemusím. Zkrátka a dobře: když to shrnu, tak to vrstvení oblečení je dost velká otrava, a proto to dávám výrazně najevo. Ale nepomáhá to. Tak jsem jenom zvědav, jestli opravdu ještě někdy zažiju, že si nebudu připadat jako robot v sádře, a přesto budu moci ven. Tohle období jste fakt nevyčtyali.

No nic, myslím, že už jsem vám toho dnes ze svého života prozradil dost, a tak půjdu spinkat, abych nabral sílu na další poznávání. A potom se vám zase ozvu. U vás se totiž furt něco děje!

Váš Matýsek